

SĄD NAJWYŻSZY

Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego

BSA II.021.12.2023

Do druku nr 3090

Warszawa, 13 kwietnia 2023 r.

Pan

Dariusz Salamończyk

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo z 14 marca 2023 r., SPS-WP.020.51.4.2023, działając na podstawie art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1904 oraz z 2022 r. poz. 480 i 1259), w załączeniu uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do *rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw.*

Z poważaniem,

dr hab. Małgorzata Manowska

/pismo podpisane podpisem elektronicznym/

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L.dz. SPS-UP.020.51.5.2023

Data wpływu 20.04.2023

SEKRETARIAT SZEFY KANCELARII SEJMU
L.dz. DS.175.162.2023
Data wpływu 18.04.2023

BSA II.021.12.2023

Uwagi

do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 3090)

1. Pismem z dnia 14 marca 2023 r., SPS-WP.020.51.4.2023, Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu zwrócił się do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z wnioskiem o przedstawienie przez Sąd Najwyższy opinii w sprawie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (dalej jako „projekt”).

Niniejsza opinia została ograniczona do przedstawienia stanowiska odnośnie do tej części projektu, w której proponuje się wprowadzenie zmian normatywnych w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (art. 1) i ustawie z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (art. 2), oraz ustanawia reguły o charakterze przejściowym i epizodycznym (art. 9-12).

2. Jeżeli chodzi o zmiany w zakresie dotyczącym statusu członków korpusu służby cywilnej oraz pracowników urzędów państwowych zasadnicze wątpliwości budzi unormowanie wyrażone w art. 1 pkt 2 i art. 2 projektu. W ramach art. 1 pkt 2 projektu zakłada się bowiem uzupełnienie aktualnego brzmienia ustawy o służbie cywilnej o nową jednostkę redakcyjną (art. 4a), zgodnie z którą „W służbie cywilnej nie może być zatrudniona osoba, która w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. pracowała lub pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa lub była współpracownikiem tych organów w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 –1990 oraz treści tych dokumentów”. Rozwiązanie o analogicznej treści, tyle że w odniesieniu do pracowników urzędów państwowych, proponuje się wprowadzić w art. 2 projektu. Zgodnie z tym przepisem w ustawie z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych dodaje się art. 3c w brzmieniu: „ 1. Jako urzędnik państwowy nie może być zatrudniona osoba, która w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. pracowała lub pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa lub była współpracownikiem tych organów w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (...). 2. Stosunek pracy urzędnika państwowego wygasa z dniem doręczenia kierownikowi urzędu zatrudniającemu urzędnika państwowego prawomocnego orzeczenia stwierdzającego fakt złożenia przez tę osobę niezgodnego z prawdą oświadczenia, o którym mowa w art. 7 ust. 1 i art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów.” (art. 2 pkt 1). Jednocześnie postuluje się modyfikację brzmienia art. 46 ustawy o pracownikach urzędów państwowych w taki sposób, aby rozwiązania wprowadzane w ramach

art. 3c miały zastosowanie również do pracowników urzędów państwowych niebędących urzędnikami państwowymi (art. 2 pkt 2). Wymienione regulacje wprowadzają zatem negatywną przesłankę zatrudnienia w jednostkach organizacyjnych administracji publicznej – za wyjątkiem struktur administracji samorządowej – osób, które w okresie od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. pracowały, pełniły służbę lub były współpracownikami organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, przy czym okolicznością wykluczającą możliwość podjęcia zatrudnienia w jednostkach administracji publicznej, do których stosuje się przepisy ustawy o służbie cywilnej i ustawy o pracownikach urzędów państwowych, jest sam fakt świadczenia pracy lub pełnienia służby bądź wykonywania współpracy w organach bezpieczeństwa państwa.

3. Rozwiązania o takim kształcie, jaki zaprezentowano w art. 1 pkt 2 i art. 2 projektu, nasuwają zastrzeżenia z punktu widzenia ich zgodności z wartościami konstytucyjnymi, w szczególności, gdy uwzględni się argumentację przedstawioną przez Projektodawcę, która w jego zamyśle implikuje konieczność wdrożenia zmian normatywnych w brzmieniu zaproponowanym w art. 1 pkt 2 i art. 2 projektu. W tym miejscu warto więc zwrócić uwagę, że w uzasadnieniu przedłożenia stwierdzono m.in., że „w wyniku uwagi zgłoszonej na posiedzeniu Rady Ministrów przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji do projektu ustawy zostały wprowadzone przepisy uniemożliwiające zatrudnienie w korpusie służby cywilnej (...) oraz w urzędach państwowych (...) osób, które w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. pracowały lub pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa lub były współpracownikami tych organów w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (...). Powyższe przepisy oznaczają niemożność kontynuowania stosunków pracy osób już zatrudnionych, wypełniających powyższe przesłanki, oraz wykluczają zatrudnienie takich osób w przyszłości. Uzasadnieniem dla powyższych zmian jest konieczność zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego państwa, szczególnie w sytuacji podwyższonego zagrożenia w związku z trwającym konfliktem zbrojnym wywołanym atakiem wojsk Federacji Rosyjskiej na terytorium Ukrainy. W ocenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji osoby, które pracowały albo pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944–1990 lub były współpracownikami tych organów, nie dają rękojmi rzetelności wykonywanych obowiązków służbowych – co może wskazywać na zagrożenie bezpieczeństwa wewnętrznego państwa (...). Wprowadzenie takich regulacji zarówno wobec członków korpusu służby cywilnej, o których mowa w art. 2 ust. 1 i 2 ustawy, jak i urzędników państwowych i innych pracowników, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, zapewni jednolitość sytuacji prawnej dotyczącej warunków zatrudnienia obu tych grup” (s. 17-18 uzasadnienia projektu). Nietrudno dostrzec, że powołanie się Projektodawcy jedynie na „konieczność zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego państwa, szczególnie w sytuacji podwyższonego zagrożenia w związku z trwającym konfliktem zbrojnym wywołanym atakiem wojsk Federacji Rosyjskiej na terytorium Ukrainy” nie może być traktowane jako przedstawienie wyczerpującej i rzeczowej argumentacji, która rzeczywiście miałaby

świadczą o konieczności dokonania zmian legislacyjnych zaproponowanych w projekcie. Tym bardziej jeżeli uwzględni się perspektywę czasową i merytoryczny związek jaki w ocenie Projektodawców zachodzi pomiędzy każdą działalnością w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944–1990 a aktualnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa państwa.

Należy przy tym podkreślić, że także w pozostałych fragmentach uzasadnienia projektowanych zmian normatywnych brak jest wyczerpującej odpowiedzi na pytanie, dlaczego – w opinii postulatora zmian (Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji) oraz Autora projektu (Rady Ministrów działającej *in gremio*) – każda bez wyjątku osoba, która w stosunkowo odległej przeszłości (nie później, niż przed 33 laty) pracowała albo pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944–1990 lub była współpracownikiem tych organów i która jest aktualnie zatrudniona w sektorze administracji publicznej, „nie daje rękojmi rzetelności wykonywanych obowiązków służbowych – co może wskazywać na zagrożenie bezpieczeństwa wewnętrznego”. Skoro w myśl nowelizowanego art. 46 ustawy o pracownikach urzędów państwowych bezwzględny zakaz zatrudnienia w administracji ma zostać rozciągnięty na wszystkie stanowiska pracy (nie tylko na stanowiska urzędnicze), to szczegółowego rozważenia i uzasadnienia wymaga kwestia, czy osoba zatrudniona na stanowisku zapewniającym obsługę jednostki organizacyjnej (np. portiera) – jako były pracownik/współpracownik organów bezpieczeństwa – rzeczywiście nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania zadań służbowych, przypisanych do tego stanowiska.

4. Zachodzi wątpliwość, czy treść rozwiązań legislacyjnych zaproponowanych w art. 1 pkt 2, a zwłaszcza art. 2 projektu, jest proporcjonalna do celów, jakie obrał Projektodawca. Na tak postawione pytanie trudno odpowiedzieć pozytywnie, skoro uzasadnienie proponowanych zmian nie zawiera w tym względzie żadnych wskazówek. Tymczasem przypomnienia wymaga, że obowiązek złożenia oświadczenia lustracyjnego, wynikający z przepisów ustawy z 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (dalej jako „ustawa lustracyjna”) jest ściśle powiązany z celem szeroko rozumianej procedury lustracyjnej, zadeklarowanym wprost w preambule tego aktu normatywnego, tj. „konieczności zapewnienia obsady funkcji, stanowisk i zawodów wymagających zaufania publicznego przez osoby, które swoim dotychczasowym postępowaniem dają i dawały w przeszłości gwarancje uczciwości, szlachetności, poczucia odpowiedzialności za własne czyny, odwagi cywilnej i prawości”. Już na tym etapie stwierdzić należy, że bezwzględne objęcie wszystkich osób zatrudnionych w sektorze administracji państwowej urodzonych przed 1 sierpnia 1972 r. (w tym osób zatrudnionych na stanowiskach nieurzędniczych), obowiązkiem złożenia oświadczenia lustracyjnego pozostaje w kolizji z celem, który uzasadnia nałożenie takiego obowiązku.

Bezwzględny zakaz zatrudnienia, o którym stanowi art. 1 pkt 2 i art. 2 projektu, wywołuje także wątpliwości w kontekście dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, w którym poddawano szczegółowej analizie zarówno cele, jak i skutki związane z wykonaniem obowiązku złożenia oświadczenia lustracyjnego. W szczególności w wyroku z dnia 10 listopada 1998 r., K 39/97 (OTK 1998 nr 6, poz. 99), wywieziono, że wolą ustawodawcy jest, by osoby pełniące funkcje publiczne lub kandydujące do pełnienia funkcji publicznych składały

oświadczenia o fakcie współpracy. Celem takiej regulacji jest bowiem zapewnienie jawności życia publicznego, eliminacja szantażu faktami z przeszłości, które mogą być uznane za kompromitujące, i poddanie tych faktów społecznemu osądowi. Sama współpraca nie zamyka żadnemu obywatelowi drogi do pełnienia funkcji publicznych, a w postępowaniu lustracyjnym z założenia jest kontrolowana wyłącznie prawdomówność osób, które pełnią takie funkcje lub zamierzają je pełnić (przyznanie się do faktu ewentualnej pracy/służby/współpracy z organami bezpieczeństwa PRL). Negatywne konsekwencje dla osoby zainteresowanej pociąga zatem nie sama współpraca (praca bądź służba) z organami bezpieczeństwa okresu PRL, lecz fakt złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 5 marca 2003 r., K 7/01, (OTK-A 2003 nr 3, poz. 19) Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że procedury lustracyjne mają na celu ochronę jawności życia publicznego i wcale nie służą pociągnięciu określonych osób do odpowiedzialności prawnej za ich czyny popełnione w przeszłości. Dla Trybunału Konstytucyjnego nie ulegało zatem wątpliwości, że naruszeniem obowiązku ustawowego jest niezłożenie oświadczenia lustracyjnego, nie zaś sam fakt złożenia takowego oświadczenia. W związku z powyższym niezłożenie oświadczenia lustracyjnego przez konkretną jednostkę może wywoływać istotne konsekwencje prawne w zakresie dotyczącym jej stosunku pracy albo stosunku służbowego lub pełnionych funkcji jako członka odpowiedniej korporacji zawodowej, przy czym ostateczna ocena w tej płaszczyźnie będzie należała do odpowiedniego organu władzy sądowniczej.

W wyroku z dnia 28 maja 2003 r., K 44/02, (OTK-A 2003 nr 5, poz. 44) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że na gruncie obowiązującego prawa nie można mówić o „piętnowaniu” jakichkolwiek osób i ich działań w przeszłości. Czym innym jest natomiast negatywna ocena osób kandydujących do pełnienia funkcji publicznych lub już pełniących funkcje publiczne, które z pełną świadomością złamały ustawowy nakaz wyjawienia prawdy o pewnych faktach z ich życia.

Z kolei orzekając w sprawie K 31/04 (wyrok z dnia 26 października 2005 r., OTK-A 2005 nr 9, poz. 103) Trybunał Konstytucyjny przypomniał, że celem ustawy lustracyjnej nie jest ocena ani badanie prawdomówności osób składających oświadczenia lustracyjne, bo jest nim wyłącznie „ujawnienie faktu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990, bądź ustalenie, że danej osoby takie fakty nie dotyczą”. Jednym z istotnych środków umożliwiających osiągnięcie takiego celu jest przewidziana w ustawie lustracyjnej – tylko w razie złożenia nieprawdziwego oświadczenia lustracyjnego – sankcja w postaci zakazu pełnienia pewnych funkcji i zajmowania pewnych stanowisk przez określony czas. Chodzi więc o to, aby osoby będące w przeszłości funkcjonariuszami, pracownikami i współpracownikami organów bezpieczeństwa państwa ujawniały ten fakt w imię transparentności życia publicznego, a także o to, aby usunąć potencjalne niebezpieczeństwo związane – przykładowo - z szantażem, który można by stosować względem tych osób z uwagi na nieujawnione fakty z przeszłości. Warto także odnotować, że w wyroku z dnia 11 maja 2007 r., K 2/07, (OTK-A 2007 nr 5, poz. 48) za rozwiązanie niekonstytucyjne uznano automatyczne nakładanie kary za niezłożenie (złożenie fałszywego) oświadczenia lustracyjnego.

Nie powinno zatem budzić wątpliwości, że w świetle stanowiska prezentowanego w dotychczasowym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, zaproponowana w projekcie *sui generis* lustracyjna procedura weryfikacji kadr, która ma obejmować każdą - bez wyjątku - osobę urodzoną przed 1 sierpnia 1972 r. i zatrudnioną w sektorze administracji państwowej, stwarza poważne zastrzeżenia natury konstytucyjnej. Projektowane rozwiązania kreują bowiem *sui generis* sankcję, nieznaną ustawie lustracyjnej, która sprowadza się do ustania *ex lege* stosunku zatrudnienia pracowniczego, nawet gdy osoba zatrudniona u pracodawcy sektora administracji państwowej postąpiła lojalnie wobec wymagania stawianego w ustawie lustracyjnej, złożwszy - zgodne z prawdą - oświadczenie potwierdzające fakt jej pracy/służby/współpracy z aparatem bezpieczeństwa PRL. Nie sposób zatem oprzeć się wrażeniu, że w myśl proponowanych rozwiązań normatywnych postępowanie korespondujące z celami ustawy lustracyjnej (ujawnienie faktu powiązań danej osoby z organami bezpieczeństwa PRL) w ogóle nie jest dla pracownika „opłacalne”, skoro jego przyznanie się do pracy (współpracy) z organami bezpieczeństwa PRL automatycznie skutkuje wygaśnięciem stosunku pracy (art. 9 i 10). Co więcej, można wręcz uznać, że projektowane przepisy stwarzają dla pracownika zachętę, aby – wbrew założeniom ustawy lustracyjnej – zataił w oświadczeniu fakt swoich powiązań z organami bezpieczeństwa PRL, bo w takim przypadku przesłanką formalną wygaśnięcia stosunku zatrudnieniowego będzie dopiero uprawomocnienie się orzeczenia sądowego, w którym osobę składającą oświadczenie uznano za „kłamcę lustracyjnego”, nie zaś samo złożenie oświadczenia lustracyjnego. W świetle powyższych uwag nie sposób zatem zakwalifikować postulowanych w projekcie rozwiązań normatywnych jako pozostających w harmonii z obowiązującymi aktualnie regulacjami dotyczącymi istoty procesu lustracyjnego.

5. Proponowane zmiany legislacyjne można również oceniać w kontekście ich niezgodności z art. 60 Konstytucji RP. Warto bowiem zauważyć, że proporcjonalność ograniczenia prawa konstytucyjnego (w tym wypadku dostępu do służby publicznej) na rzecz realizacji innej wartości konstytucyjnej, wymaga należytego uzasadnienia. Według Trybunału Konstytucyjnego (wyrok z dnia 25 listopada 2008 r., K 5/08, OTK-A 2008 nr 9, poz. 159), Konstytucja poprzez konstrukcję proporcjonalności dopuszcza bowiem redukcję zakresu chronionej wartości (prawa, wolności), ale nie zniweczenie ochrony któregoś z nich. Proporcjonalność nie jest bowiem opozycją relacji typu „zero-jedynkowego”. Jedno prawo konstytucyjne nie może realizować się poza granicami proporcjonalności ograniczeń, wyznaczonymi z uwagi na konieczność poszanowania innych praw i wolności konstytucyjnych. Tymczasem wypada zauważyć, że w uzasadnieniu projektu brakuje argumentacji wskazującej na konieczność wdrożenia rozwiązań przyjętych w art. 9 i 10 projektu, zakładających wygaśnięcie stosunków pracy osób, co do których stwierdzono zaistnienie przesłanki wyrażonej w art. 1 pkt 2 i art. 2 projektu.

6. Na tle rozwiązań zawartych w projektowanych przepisach wątpliwości co do ich zgodności z konstytucyjną zasadą proporcjonalności rysują się również przy uwzględnieniu okoliczności, że Projektodawca nie przewidział innego, niż wygaśnięcie stosunku pracy, sposobu ustania stosunku zatrudnieniowego łączącego pracodawcę z osobą, która wbrew obowiązкови przewidzianemu w art. 10 ust. 1 projektu, nie złożyła oświadczenia lustracyjnego

i która z różnych przyczyn nie zamierza tej powinności respektować. Opisane zjawisko wydaje się być konstytucyjnie wątpliwe, skoro istota zasady proporcjonalności wyraża się w adekwatności środka użytego do osiągnięcia zamierzonego celu. W omawianej płaszczyźnie należy podkreślić, że „w działalności organów prawodawczych (...) powinno się respektować tzw. wymaganie proporcjonalności (adekwatności); spośród możliwych (i zarazem legalnych) środków oddziaływania. Należałoby wybierać środki skuteczne dla osiągnięcia celów założonych, a zarazem możliwie najmniej uciążliwe dla podmiotów, wobec których mają być zastosowane, lub dolegliwe w stopniu nie większym niż jest to niezbędne dla osiągnięcia założonego celu” (por. S. Wronkowska, *Polskie dyskusje o państwie prawa*, Warszawa 1995, s. 74). W tym stanie rzeczy nie powinno zatem ulegać wątpliwości, że zaproponowanie przez Autora projektu sankcji w postaci automatycznego mechanizmu wygaśnięcia stosunku pracy (z mocy prawa) zamiast wprowadzenia możliwości rozwiązania tego stosunku, w następstwie niezłożenia przez pracownika oświadczenia lustracyjnego, względnie – ujawnienia przeciwwskazań ustawowych sprzeciwiających się jego dalszemu zatrudnieniu, jest zabiegiem legislacyjnym wysoce kontrowersyjnym. Z tej przyczyny, w celu zapewnienia spójności systemu prawnego, treść opiniowanych przepisów powinna zostać poddana stosownej korekcie.

7. Krytycznie należy również ocenić treść art. 12 projektu, w myśl którego zdecydowana większość jego przepisów, w tym budzące kontrowersje art. 1 pkt 2, art. 2 oraz art. 9-11, wchodzi w życie z upływem 1-dniowego *vacatio legis*. W uzasadnieniu projektu (s. 23) podniesiono, że „wejście w życie ww. przepisów z dniem następującym po dniu ogłoszenia umożliwi niezwłoczne rozpoczęcie czynności (...) złożenia i/lub sprawdzenia oświadczeń lustracyjnych, a następnie wygaszenia stosunków pracy, co jest, w opinii Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, szczególnie istotne w kontekście trwającego konfliktu zbrojnego na terytorium Ukrainy oraz konieczności zapewnienia bezpieczeństwa państwa. Z uwagi na fakt, że czynności sprawdzające Prezesa IPN mogą trwać nawet 5 miesięcy, jest uzasadnione, aby przepisy te weszły w życie w jak najkrótszym terminie. Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności, projektowany termin wejścia w życie przepisów ustawy nie pozostaje w sprzeczności z zasadami demokratycznego państwa prawnego”. Pomimo zapewnień Autora projektu wydaje się, że regulacja o treści proponowanej w art. 12 projektu wcale nie koresponduje z wymaganiami, jakie odnośnie do terminu wejścia w życie aktów normatywnych bezpośrednio ingerujących w sferę praw i obowiązków jednostki, stawia przed ustawodawcą zasada prawidłowej legislacji wywodzona z art. 2 Konstytucji. Z tej przyczyny nie można podzielić opinii, że wprowadzenie w życie projektowanych zmian normatywnych, które radykalnie przekładają się na sytuację prawną znaczącej liczby osób zatrudnionych w sektorze administracji państwowej, nie wymaga zachowania odpowiednio długiego okresu *vacatio legis*.

8. W podsumowaniu poczynionych wyżej rozważań należy zatem stwierdzić, że rozwiązania normatywne o takim kształcie, jaki zaproponowano w art. 1 pkt 2, art. 2, art. 9-12 projektu, nie powinny być przedmiotem dalszych prac legislacyjnych. Dla zachowania spójności projektowanych rozwiązań normatywnych z aktualnie obowiązującymi regulacjami określającymi zasady przejrzystości życia publicznego i dostępu do służby publicznej, ustawy zakaz zatrudniania osób, które w przeszłości były powiązane z aparatem bezpieczeństwa PRL,

powinien bowiem zostać ograniczony wyłącznie do osób uznanych prawomocnym orzeczeniem sądowym za tzw. kłamców lustracyjnych. Z kolei, zważywszy na istotę konstytucyjnej zasady proporcjonalności środków do celu zamierzonego przez ustawodawcę, należy stwierdzić, że nałożenie na osoby zatrudnione (ubiegające się o zatrudnienie) w jednostkach sektora administracji państwowej obowiązku składania oświadczeń lustracyjnych znajduje usprawiedliwienie wyłącznie w odniesieniu do zatrudnienia na takich stanowiskach, z którymi nierozzerwalnie wiąże się rękojmią zaufania publicznego. Siłą rzeczy, taki warunek nie może być stawiany względem pracowników zatrudnionych w administracji państwowej na stanowiskach pomocniczo-usługowych. Mając zaś na względzie fakt, że wygaśnięcie stosunku pracy jest zdarzeniem prawnym, które nie podlega ocenie sądu pracy, to nie można również zaakceptować proponowanego w projekcie zamierzenia legislacyjnego, aby stosunki pracy z osobami aktualnie zatrudnionymi w sektorze administracji państwowej, co do których zachodzą przeciwwskazania lustracyjne, wygasły z mocy prawa.

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

---

